

İNCECİKTEN BİR KAR YAĞAR 2.BÖLÜM

Onur Çetin tarafından yazıldı.

Salı, 19 Haziran 2012 20:49 - Son Güncelleme Salı, 19 Haziran 2012 21:35

Akşam.Herkes evlerinde Ailesi ile zaman geçiriyor.Ailem.Benim Ailem.Her erkek çocuğu gibi ben'de annemi çok severim.Başında yazmalı baş örtüsüyle bekler beni kapıda,hep.Bir kere'de usan.Bık.Yok,hayır.Bıkar mı hiç?Ömer'isin sen O'nun.Can'ı,ciğeri,hayatı.Ya senin hayatın kim Ömer?Elif mi?Yalnızlığın,delikanlı civan mert oluşun mu?Zavallı anneciğime acırım bazen.Yaş olur gözlerim.O görmesin yeterki;mutlu olsun diye içime akıtırım.Daha nice şeyleri attım içeri.Dışarıya çıkmak için çırpınıp dururken ben de onları daha derine attım.Sustum.Susturuludum.Sonra sustular bir vakit;gıkları bile çıkmadı sizin anlayacağınız.Korktum.Korktum.Öldüler belki de benim hiçbirinden haberim yok.Zaten neyden haberim varki bu dünya'da?Biliyorum,ölmediler.Sessizlik ve büyük bir acıyla kıvranıp gün yüzüne çıkmayı bekliyorlar.Çıkacaklar mı acep?Biliyorum,çıkacaklar.Ama ne vakit?Yahya Kemal'in dediği gibi :Dönülmez bir akşamın ufkunda mı?

Hayat ne kadar garip değilmi?Aklındaki soruların ve bitmek bilmeyen düşüncelerin karmaşıklığı.Bazen kendimizde olsa suç o suçu başka kişilere atma eğilimleri...Sonra derin bir nefes;rahatlama belki de.Evet,hayat garip.Doğ,okula git,meslek edin,evlen,evlendir,yaşlan,öl.Hatta öyle bir zaman oluyorki bu dünyadan nefret ettiğimiz oluyor.Aslında en çok sinirlenince kendimize sinirleniyoruzdur.Sizi bilmem ama ben öyleyim.Kendimden soğudum bile.Dedim ya demin içime atmasını öğrendim diye.Boş adamsın sonuçta.Bir işe yaramayan...

Kendime kızıp durduğuma bakmayın.Aslında vardır herkesin bir yeteneği.Müzik,dans ve daha aklıma gelmeyen bir sürü yetenek.Benimde vardı bir tane yeteneğim.İçimde saklıydı.Ben bile farkında değildim,henüz.Gene önüme okul sıraları geliyor.Bu sefer lise yılları değil ama orta okul dönemleri.Okulda asılı duran "Bugün okulumuzun tiyatro seçmelerine tüm öğrencilerimizi bekliyoruz"yazısına gözümü dikmiş bir şekilde aval aval bakıyorum.Ağzımda şaşkınlıktan bir karışık açık.Tiyatro elemelerine giriyorum.Hayret,seçiliyorum.Yazın oyun oynuyorum.Lisede devam ettiriyorum.Ama liseden sonra yok.İlerletseydin diyeceklere de hak veriyorum.Okusam üniversitede oyunculuk.İşsiz

İNCECİKTEN BİR KAR YAĞAR 2.BÖLÜM

Onur Çetin tarafından yazıldı.

Salı, 19 Haziran 2012 20:49 - Son Güncelleme Salı, 19 Haziran 2012 21:35

---

kalacağımın korkuyorum.Nice mezun işsizler var,diyorum.Tiyatro demişken bir anım geldi aklıma.Rol arkadaşım Ceren'di.Kızıl saçlı,gözlüklü,boyu ufak,yüzünde birkaç çil olan bir kız'dı.Ve ikimiz oyunda karı ve koca'yı canlandıracaktık.Birde yedek kız vardı.Ceren'le aynı rolü çalışan bir kız.Ceren "Allah korusun" hastalanırsa bu kız oynayacaktı,işte.Kaçarı yoktu bunun.Heycanla,azimle ve büyük bir tutkuyla her ikimizde rolümüze çalışıyorduk.Tiyatronun oynanacağı yere sabah erkenden geldiğimde...Herkesin suratı bir karış asık.Hüzünlü.Sanki dün gece arkalarında duran o hiç yıkılmayacak azimli dağ çökmüş,Ferhat o dağ'ı çoktan delmiş.Ceren zaten hastaydı.Ölecekti.Babasına çok demişlerdi.Ama O televizyona çıkın yardım etsinler lafına inat kendi düşüncesini uyguladı.Ve bir yaz sabahı Ceren öldü.İşte ben ilk o gün gördüm bir cesedi,bir ölü'yü.Siz ilk defa ölü görmek ne demek bilir misiniz?Kahredici bir azap olur ya aynen öyle.Tabut'un defnedilişi.Abi'lerinin O'nun cesedine bakarak gözyaşlarıyla boğuşup kapıyı yıkarcasına tokmalayışı...Ve benim o odada ağır ağır Ceren'in cansız bedenine doğru ilerleyişim.İçimdeki eolan duygu neydi?Üzüntü mü?Ölüm korkusu mu?Hayır,bunlar değildi.O anki hissettiklerim derin bir isyanın baş göstergesiydi.Ve lanet olsun o akşam oyunumuz vardı.Cansız bedene doğru gayri ihtiyari adımlarla yürüyerek o sağ eline dokununca ;o el buz gibiydi.Buz gibi.Ve ölüm gibi soğuk.Ve akşam çöküyordu gece'ye.Yıldızlar ay'ın etrafında dans ediyordu.Bense bir çatıya çıkıp o yıldızların güzelliğine bakıp sabah güneş doğuncaya kadar ağlamak istiyordum.Ama dediğim gibi o akşam oyunum vardı.Herkese haber verilmişti.Ertelemek olmazdı,diyordu bizleri çalıştıran.Sahneye çıkmak,insanlar sizin sahneye çıkacağınız anı heyecanlı bir şekilde beklerken ve sizde o acıyla sahneye adımınızı atamamak duygusunu ah bir anlasalar....Sahnedeki oyun oynayacak insanın Sen olman.Beden'in oyunda ama aklın ölüm'de.Oyun bitince insan ürperir mi?Hele öyle bir ürperir ki,öyle bir korkar ki...Alkış dünyasına düşüncelerinden sıyrılıp geri dönersin.İşte seni alkışlıyorlar,Ömer.Ama yarın unutacaklar. Onlar seni düşünüyor ve sen bugün kaldırdığınız cenazeyi düşünüyorsun.İşte o gün nefret ettim tiyatro'dan.Belki de bir suçu yoktu tiyatro'nun.Tek suçlu çalıştırıcıydı.Ertelenseydi,keşke.Keşke...İşte ben o gün büyük bir ızdırapla yıkıldım.

Hayat devam ediyordu,işte.Hayat devam ettikçe bizlerde yaşlanıyorduk.Ben bir Ömer.Koskoca Ömer'lerden yalnız biri.En çok sevdiği yemek fasulye ve pilav ,en kral arkadaşı Niyazi...Hey yavrum hey...

Niyazi;benden akıllıdır.Karısı Hülya'yı çok sevmektedir.Bir de kızları Şermin.Ufacık,daha.Erken evlenmiştir Niyazi hem de yirmi yaşında toy gibi bir delikanlıyken...Hiç değilse çok sevdiği Hülya ile evli be ,yeter O'na.Bir de kızları Şermin sekiz aylık daha,yerde yuvarlanıp eğleniyor.Mutlu be Niyazi...Mutlu.Kim karışır?Evini kıt kanaat denizden yakaladığı balıklarla geçindirir.Üç büyük aşkı vardır O'nun.Kızı Şermin,karısı Hülya bir de denizi.Enginlere sığmayacak kadar denizi.İnsan hiç denizi kıskanır mı?Kıskanır elbette.Kocası denizdeyken hep yolunu gözler akşam üzerleri sahil kenarında.Karısı Hülya ve kızı Şermin O'nu çok sevmektedir.Seni...Seni böyle içten kalpten seven bir kadın olacak mı be Ömer?Ha,olacak mı?Sil gözyaşlarını,artık ağlama.

